

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Thomæ A Kempis Can. Reg. S. Augustini. De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Augustæ Vindel., 1772

Caput XXI. De compunctione cordis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45780)

CAPUT XXI.

De compunctione cordis.

I. **S**i vis aliquid proficere, conserva te in timore Dei, & noli esse nimis liber: sed sub disciplina cohibe omnes sensus tuos, nec ineptæ te tradas lætitiæ.

Da te ad cordis compunctionem, & invenies devotionem.

Compunctio multa bona aperit, quæ dissolutio cito perdere consuevit.

Miram est, quod homo potest unquam perfecte in hac vita lætari: qui suum exilium, & tam multa pericula animæ suæ considerat & pensat.

2. Propter levitatem cordis, & negligentiam defectuum nostrorum non sentimus animæ nostræ dolores: sed sæpe vane ridemus, quando merito flere deberemus.

Non est vera libertas, nec bona lætitia, nisi in timore Dei cum bona conscientia.

Fe-

Felix, qui abjicere potest omn
impedimentum distractionis, & a
unionem se colligere sanctæ com
punctionis.

Felix, qui a se abdicat, quidquid
conscientiam suam maculare potest
vel gravare.

Certa viriliter: consuetudo con
suetudine vincitur.

Si tu scis homines dimittere, ip
bene te dimittent tua facta facere.

Non attrahas tibi res aliorum, ne
te implices causis majorum.

Habeas semper oculum super te
primum, & admoneas te ipsum spe
cialiter præ omnibus tibi dilectis.

Si non habes favorem hominum,
noli ex hoc tristari: sed hoc sit tibi
grave, quia non habes te satis bene
& circumspecte, sicut decet Dei ser
vum, & devotum Religiosum con
versari.

Utilius sæpe, & securius est, quod
homo non habeat multas consolatio
nes in hac vita, secundum carnem
præcipue.

Ta
mus
culpa
cordi
exter
4.
confo
ta tri
Qu
punc
ei tot
Bo
mater
Siv
proxi
tribul
Et
tanto
Ma
comp
nostra
ut ra
mus.
5.
quam
Ta

Tamen quod Divinas non habemus, aut rarius sentimus, nos in culpa sumus, quia compunctionem cordis non quærimus, nec vanas, & externas omnino abjicimus.

4. Cognosce te indignum divina consolatione, sed magis dignum multa tribulatione.

Quando homo est perfecte compunctus, tunc gravis & amarus est ei totus mundus.

Bonus homo sufficientem invenit materiam dolendi & flendi.

Sive enim se considerat, sive de proximo pensat, scit, quia nemo sine tribulatione hic vivit.

Et quanto strictius sese considerat, tanto amplius dolet.

Materia justii doloris, & internæ compunctionis sunt peccata, & vitia nostra; quibus ita involuti jacemus, ut raro cœlestia contemplari valeamus.

5. Si frequentius de morte tua, quam de longitudine vitæ cogitares,
non

non dubium, quin te ferventius emendares.

Si etiam futuras inferni, sive purgatorii pœnas cordialiter perpenderes, credo, quod libenter labores & dolorem sustineres, & nihil rigoris formidares.

Sed quia ad cor ista non transeunt, & blandimenta adhuc amamus, ideo frigidi, & valde pigri remanemus.

6. Sæpe est inopia spiritus, unde tam leviter conqueritur miserum corpus.

Ora igitur humiliter ad Dominum, ut det tibi compunctionis spiritum, & dic cum Propheta: *Ciba me Domine pane lachrimarum, & potum mihi in lachrimis, in mensura.*

C A P U T XXII.

De consideratione humane miserie

I. **M**iser es, ubicunque fueris, & quocunque te verteris, nil ad Deum te convertas.

Quis